

No tinc temps de llegir

Segur que ho heu sentit a dir moltes vegades: “No llegeixo perquè no tinc temps.” Si aquesta afirmació fos realment formulada des de la sinceritat amb un mateix i tothom pogués disposar, de cop i volta, del temps que no tenia –o no trobava–, el percentatge de lectors augmentaria de manera exponencial i llibreters, editors, autors i biblioteques es fregarien les mans. Doncs resulta que el temps ha aparegut. De sobte, ens hem vist obligats a quedar-nos a casa i hem hagut de deixar de fer moltes coses que abans ens tenien ocupats o entretinguts per poder dir que no ens quedava temps per dedicar a la lletra impresa. I aleshores, és clar, han aparegut noves excuses. La més popular: “No sé què tinc, però aquests dies, tancat a casa, m’és impossible concentrar-me per llegir.” Vaja! És el que passa en una societat contradictòria com la nostra, on tothom reconeix els beneficis de la lectura, però ben pocs experimenten la pràctica lectora. Hipocresia? Mandra? conflicte d’interessos? El cas és que els humans (confinats o desconfinats) tenim prioritats. És normal que sigui així, perquè les hores

passen volant i hem de seleccionar com les invertim. I llegir, en l’escala de coses que volem fer, ocupa sovint una posició prou reculada per no arribar-hi mai. En fi, que, qui realment vol llegir, qui té la lectura literària com una pràctica vital, com una necessitat, troba temps per fer-ho, perquè prioritza aquesta activitat per davant de, per exemple, mirar una sèrie, cuinar, fer esport o, fins i tot, dormir. La majoria, però, no troba mai el moment d’agafar un llibre. I què? No s’acaba pas el món, no ens enganyem. Els lectors no som pas éssers més feliços que la resta. El fet de tenir accés a un coneixement més profund de la naturalesa humana (què és del que tracta la bona literatura) no ens converteix, necessàriament, en bones persones. No som més rics, per descomptat, ni adquirim més habilitats pràctiques. Qui no llegeix, al capdavant, podria dir que no ho fa perquè l’avorreix o perquè no li interessa. I no hauria de canviar res. El fet, però, que estigui tan estesa l’excusa de “no tinc temps de llegir”, indica que algun benefici se li reconeix a la lectura, quan qui no la practica s’ha d’inventar excuses de mal pagador. El cas és que ara, amb les hores vagaroses del confinament, aquesta colla del “no llegeixo perquè no tinc temps” (salvant, suposo, algunes excepcions) han quedat en evidència. Com a societat llegim poc. Potser (i tant de bo m’equivocqués) cada vegada menys. Tot sembla indicar que d’aquí a un temps la lectura literària haurà passat a ser una font residual i exòtica de plaer i coneixement, una pràctica anecdòtica oposada a allò que (pel que es veu) importa de veritat: la utilitat i el benefici material.

